

Християнският Хороскоп за 2011г.

Ако сте родени между 1 януари и 31 декември: Вие сте под знака на Божията благодат (виж Тит 2,11)

Господстваща Звезда: Ярката утринна звезда, Исус Христос, "изгряващото слънце", "което ще дойде да ни посети от високо" (виж Лука 1,78)

В любов: Винаги щастливи да бъдете обичани, защото "нищо не може да ни раздели от Божата любов в Христа Исуса, нашия Господ" (Римляни 8,39)

Пътувания: "Господ ще пази твоето излизане и твоето влизане отсега и довека" (Псалм 121,8)

Здраве: "Не се грижете за нищо" (Фил 4,6) "Верни са думите: ако с Него сме умрели, с Него ще и оживеем" (Тимотей 2,11)

Пари: "Бог мой, по Своето богатство, да запълни всяка ваша нужда, за слава чрез Христа Исуса" (Филипяни 4,19)

Международни прояви: Ще чувате боеве и вести за войни. Внимавайте, не се смущавайте, понеже всичко това трябва да стане; ала туй не е още краят. "И ще бъде проповядвано това Евангелие на царството по цяла вселена, за свидетелство на всички народи" (Матей 24,6.14)

Специални събития: "Дните ми са в Твоя ръка" (Псалом 30,16). "При това знаем, че на ония, които любят Бога и са призвани по Негова воля, всичко съдейства към добро" (Римляни 8,28).

Големи радости

Започна новата година с големи радости. Преди всичко поради моето посещение във вашите домове, което всеки път (това вече беше за единадесети път) ми позволява да сядам с вас, да говоря с вас, да се радвам и да страдам с вас. Това дори е начин да се срещна с онези, с които по-рядко имам тази възможност. Навсякъде винаги приемате мен и сестрите с голяма обич и за това сме много щастливи и благодарни.

Но тази година започна с едно събитие, което беше моята мечта от дълго време, което се реализира и за което ще четете на следващите страници. Говоря за молитвата за единството на християните и особено за двата дни - 22 и 23 януари, когато заедно с други сестри-църкви се срещаме в молитвата с една и съща цел: всичките християни да бъдат едно сърце и една душа. В този и следващите броеве искаме да ви представим образа на един от най-известните и почитани днес светци от миналия век: Отец Пио от Пиетралчина.

Нашите младежи ще ви предложат да се запознаете също с другите големи религии по света. В този брой ще говорим за индуизма, а вече са почти готови статиите за будизма, исляма, юдейство, които ще издадем в следващите броеве на нашия енорийски бюлетин.

Сестра Терезита ще продължава да ни извиква на размишление чрез нейните приказки, които всички ние четем винаги с голямо удоволствие.

Няма много място за мене в този брой и затова спирам дотук да пиша и ви пожелавам приятно четене.

Пожелавам ви също по стъпките на Свети Пио от Пиетралчина и на другите светци и вие да стигнете до светостта.

Цанко Големанов

Една МЕЧТА и една НАДЕЖДА

*Кръстени сме със същия Дух,
за да съставяваме едно само
тяло
(1 Кор 12,12-27)*

Църквата се нарича *една, света, съборна (католическа и вселенска), апостолска:*

защото принадлежи на целия свят, а не на някоя местност. Чрез нея се освещава цялото човечество и цялата земя, а не някой отделен народ или страна;

защото верните ѝ чада се освещават от Божието слово, молитвата и Светите тайнства.

защото нейната същност е съгласието и единството на духа и живота на всичките ѝ членове по цялата земя;

и най-сетне, защото в апостолското писание и учение се съдържа цялата пълнота на нейната вяра, нейното упование и нейната любов.

Преди повече от сто години, отец Пол Уотсън, епископален служител (американски англиканец) и създател на Обществото на братята от Атонмент (Гарисон, Ню Йорк) въвежда една осем дневна молитва за единството на християните, отслужена за първи път от 18 до 25 януари 1908 година. За да се подчертае специфичността на Молитвената седмица за християнско единение през тази година, Църквите в Йерусалим са избрали за основна тема стих 42 от втора глава на Деянията на Апостолите: “И те (първата Църква) постоянностваха в учението на апостолите, в общуването, в хлеболоменieto и в молитвите”. Основната идея тук е да се призват “всички християни да преоткрият ценностите, които са обединявали древната християнска общност в Ерусалим”.

Днес едно богато разнообразие характеризира Църквите в Йерусалим и тези от цял свят. В Йерусалим това различие може лесно да породи спор, защото настоящият политически климат на враждебност не прави нищо друго освен да го усилва. Както в древната Йерусалимска Църква, така и днес християните в Йерусалим ни напомнят, че сме много членове в едно само тяло, едно единство в различието. Древните традиции ни учат, че различията и единството ще съществуват и в Небесния Йерусалим. Припомнят ни, че разликите и различията не означават разделения и разединение и че единството на християните, предполага винаги различието.

На 22.01.2011г в катедралния ни храм “Св. Павел от Кръста” се състоя първа (в рамките на Русе и България) обща молитва за християнското единение. Тя е първа и историческа, защото в нея участваха представители на най-разпространените християнски общности в Русе, заедно с техните духовни наставници - отец Стефан Стефанов (Православна църква), отец Дирайр (Арменска апостолическа църква), пастор Даниел Топалски (Методистка църква), пастор Ивайло Сяров (Баптистка църква) и отец Валтер Горра (Католическа църква). Християнската Църква е РАЗДЕЛЕНА! Този трагичен факт едва ли е тайна за някого, но проблемът е че за това не се говори достатъчно и още по-малко се действа за преодоляването му. Една трагедия, съпътстваща човечеството повече от хиляда години. С тази своя болка в сърцето започна общата молитва о.Валтер - с болка, но и с една радостна изненада – колко лесно е било организирането на тази първа стъпка и с каква отзивчивост са се отзовали всички, към които се е обърнал. Така той разбира, че мечтата му за единство и братство между християните, мечта подобна на изречените от пастор Мартин Лутер Кинг и Джон Ленън, поне в Русе има реално бъдеще.

Отец Стефан ни върна към писаната основа на нашата вяра – БИБЛИЯТА. Факт е, книгите от Новия Завет, които са централното писмено свидетелство на християнството, са едни и същи за различните християнски общности. Словото Божие е

общопризнато и едно за всички, независимо от преводите на стотици езици. Библията е боговдъхновена книга - въпреки човешките си автори, неин инициатор е Бог. За всички християни Библията е наука за спасението (Лука, 1,77). Въпросът тогава е, щом всички сме едно в най-важното – в Библията, има ли наистина съществени причини да сме разделени и кой истински християнин може да приема това разделение за нещо нормално? Щом Църквата е Тялото Христово това означава, че в днешния свят ние сме разкъсали и Исус на много части. Стотици години човечеството носи вината за това. И ние сега сме натоварени със същата вина.

Пастор Даниел насочи вниманието ни към два от елементите на единението – ПОСТОЯНСТВОТО В УЧЕНИЕТО и ПОСТОЯНСТВОТО В ОБЩЕНИЕТО. Първата християнска църква, въпреки голямото разнообразие от езици и култури на нейните членове, се е обединявала чрез постоянстването в учението на апостолите. А учението на апостолите се състои в това, да дават свидетелство за живота, учението, служението, смъртта и възкресението на Исус Христос. Само задълбоченото изучаване на Божието Слово може да ни покаже, че общото между различните християни е много повече и по-важно от различното. Постоянството в ОБЩЕНИЕТО е ежедневната практична страна на живота на една християнска общност. Гръцката дума “*koinonia*” (общение) означава другарство, братство, сдружаване, взаимност, съучастие, общуване и дефинира характерните черти за всяка общност. Но за да бъде тя християнска трябва да се добави още нещо – “*agape*” (любов) - това е себеотричаща и раздаваща се, посвещаваща се любов, любов поставяща желанията и нуждите на околните над своите. Любовта “Агапе” е Божията любов, дар на Светия Дух - любовта, изляна в сърцата на Божиите чада. Ако християнските ни общности са постоянни в проявлението на тази любов, кой може да спре единението им? И след като сме тук заедно, явно сме надскочили това равнище на общуване, при което видими са само различията и противоречията.

Отец Дирайр говори за друг свързващ християните елемент – Символа на Вярата. Символът на вярата е молитва, в която са изложени накратко и точно основните истини. В древната църква съществували няколко кратки символа на вярата. Символът на вярата, за който става дума, е съставен от отците на Първия и Втория Вселенски Събор. На Първия Вселенски Събор били написани първите седем члена на Символа, а на Втория - останалите пет. Първият Вселенски Събор се състоял в град Никея през 325г от Рождество Христово за потвърждение на истинското учение за Сина Божи против лъжеучението на Арий, според което Синът Божи е творение на Бог Отец. Вторият Вселенски Събор се състоял в Константинопол през 381г за утвърждаване на истинското учение за Светия Дух против лъжеучението на Македоний, отхвърлящо Божественото достойнство на Светия Дух. Апостолическия символ на вярата е стабилна основа, върху която може да стъпи християнското единение.

С емоционалната си и силно въздействаща проповед пастор Ивайло ни напомни за проблемите, които се крият вътре в нас – подозрителност, омраза и неразбиране на другия. Само чрез промяна на самите себе си бихме могли да изградим така необходимите ни мостове. А това може би е най-трудната задача. Да пристъпваш с отворено сърце и без предубеждение наистина не е лесно и успехите в това направление ще бъдат най-ценни.

Молитвата завърши с общ Благослов за мир и справедливост. Въпреки нашите различия, Словото Божие ни събира и обединява. Поучението на апостолите, Благата вест за всички в своята пълнота, е била в центъра на единението в разнообразието на първоначалната Църква на Йерусалим. Надяваме се това да е в сила и днес.

Всяко начало е трудно, но всяко високо постижение преди това е било само една мечта. Ние също имаме мечта...

*Imagine... It's easy if you try.....
Представи си... Лесно е ако опиташ...*

...

*Представи си, че всички хора
споделят помежду си този свят...*

...

*Наречете ме мечтател,
Но не съм единствен аз...*

*Надявам се, че някой ден
ще се присъедините и вие..*

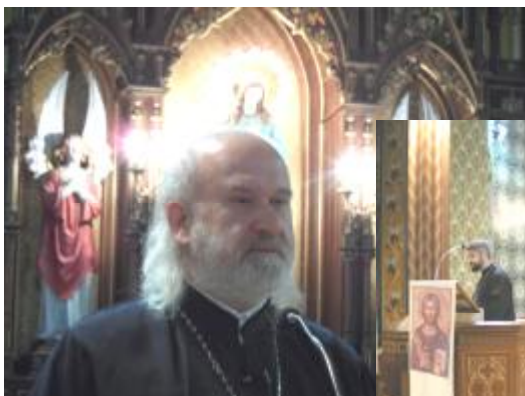
И светът ще стане едно цяло...

...

Джон Ленън

***По това ще ви познаят всички, че сте мои ученици,
АКО ИМАТЕ ЛЮБОВ
ПОМЕЖДУ СИ
(Йоан 13,35)***

Единението трябва да интересува всички

Грижата за възстановяване на единението засяга цялата Църква, и вярващите, и пастирите, всеки според собствените му способности както във всекидневния християнски живот, така и в богословските и историческите изследвания. Тази грижа вече проявява в известна степен братската връзка, която съществува между всички християни, и води до пълното и съвършено единство съобразно с Божията доброта.

Обръщане на сърцето

Няма истински икуменизъм без вътрешно обръщане. И действително желанието за единство се поражда и узрява от обновлението на ума, от себеотричането и съвсем свободното изливане на любовта. Затова трябва да измолим от Божествения Дух благодатта на искреното себеотричане, на смирението и кротостта в служенето и в братското душевно великодушие към другите. “И тъй - казва Апостолът на хората, аз, окованик за Господа, моля ви да постъпвате достойно за званието, за което сте призвани, с всяко смиреномъдрие, кротост и великодушие, като се търпите един други с любов и залягате да запазвате единството на духа чрез връзките на мира” (Еф. 4,1-3). Този призив се отнася най-вече за издигналите се в свещенически чин с намерение да продължат мисията на Христос, Който “не дойде, за да Му служат, но да послужи”. (Мт 20,28).

Към грешките спрямо единството може да бъде приложено и свидетелството на свети Йоан: “Ако кажем, че не сме съгрешили, правим Го лъжец, и словото Му не е в нас” (1Йоан 1,10). Затова със смирена молитва трябва да поискаме прошка от Бога и от отделените братя, както и ние прощаваме на нашите длъжници.

Верните не следва да забравят, че колкото повече се стараят да водят чист живот според Евангелието, толкова по-добре ще

насърчават единението на християните и дори ще го осъществят. И действително, колкото по-тясно е тяхното общение с Отца, Словото и Светия Дух, толкова по-тясно и лесно ще могат да съдействат за взаимното братство.

Единение в молитвата

Обръщането на сърцето и светостта на живота заедно с частните и общите молитви за единството на християните трябва да се считат за душата на цялото икуменическо движение и с право могат да бъдат наречени духовен икуменизъм.

И действително за католиците е обичайно често да се събират и заедно да се молят за единството на Църквата, за Която в навечерието на смъртта Си самият Спасител горещо се моли на Своя Отец: “Да бъдат всички едно” (Йоан 17,21).

При някои особени обстоятелства като оповестените молитви “за единство” и при икуменическите срещи е позволено и дори е желателно, католиците да се събират, за да се молят с отделените братя. Тези общи молитви несъмнено са много действено средство за измолване благодатта на единството и непринудена проява на връзките, които все още свързват католиците с отделените братя: “Защото, дето са двама или трима събрани в Мое име, там съм Аз посред тях” (Мт 18,20).

И все пак общението в тайнствата не трябва да се разглежда като средство, което може да се използва безразсъдно за възстановяване единството на християните. Това общение зависи преди всичко от два принципа: проявяването на единството на Църквата и участието в средствата на благодатта. Изразяването на единството възпрепятства най-често общението. Участието в благодатта понякога го препоръчва. В зависимост от свързаните с времето, мястото и хората обстоятелства конкретният начин на действие следва да бъде решен благоразумно от местната епископска власт, ако Епископската конференция не е разпоредила нещо друго съгласно собствения си устав, или от Светия престол.

(Unitatis Redintegratio - декрет за икуменизма, 5.6-8)

Щефи Драганова и
Мария Паскалева

ИНДУИЗЪМ

История на Индуизма

Историята на индуизма датира от 6 хил.пр.Хр., но официални документи за него

възникват едва през средата на II хил. пр.н.ера. Най – древните представители на религията са индоевропейците – северни номади, които се заселват в Индия по долината на р.Инд. Индуизмът “Вечен закон” е религията, изповядвана от по-голямата част от Индия. Представлява система от местни вярвания.

В демографско отношение индуизмът е третата най-разпространена религия в света след християнството и исляма с около 1 милиард последователи.

В основата на индуизма се намират множество религиозни текстове, които се разделят на две групи - шрути и шмрити. Те разглеждат въпроси на теологията, философията и митологията и съдържат указания за практикуването на дхарма, религиозния живот.

Индусите имат три основни вярвания.

Първото от тях е *доктрината за карма*. Думата карма означава “действие”. Доктрината за кармата заявява, че всяка мисъл и действие на човек водят до някакви последствия за него. Ако някой лъже или краде, към него ще се отнесат несправедливо по някакъв начин в бъдеще. Индусите вярват, че всички страдания се дължат на постъпки в миналото, в този или в предишен живот. Някои вярват, че човек просто трябва да се примири да изживее своята карма. Повечето обаче вярват, че макар нашето настояще да се определя от миналото ни, все пак ние можем да повлияем на нашето бъдеще, като се държим по правилен начин в настоящето.

Някои смятат доктрината на кармата за равна на изявлението в Галатяни 6:7, че “това, което посее човек това и ще пожъне”. Разбира се, за добро или за зло, учението че нашите действия имат последствия е библейско. Но това не е същото като да вярваш, че всяко преживяване в живота е следствие от твоите минали постъпки. Това определено не е библейска идея.

Второто основно вярване в индуизма е *доктрината за прераждането* или преселването на душите, наречено самсара. Понеже е невъзможно цялата карма на един човек да бъде изживяна в един живот, индуистките писания твърдят, че след смъртта душата на всеки индивид се “преражда” в този свят в друго тяло – човешко или някакво друго. Природата на неговото прераждане се определя от кармата в резултат от минали действия. След смъртта душата преминава в друга форма на живот, и то многократно, докато не се освободи от този цикъл. Три неща са необходими за освобождаването на душата: философия (или знание), религиозни дела и молитви или медитация.

Тясно свързана с доктрината за прераждането е тази за *ахимса* или *ненараняването на живите неща*. Запазването на всяка форма на живот (който в основата си е божествен) е централна морална ценност в индуизма и главната причина, поради която някои индуси са вегетарианци.

Също свързана с прераждането е *кастовата система*. Повечето последователи на индуизма приемат една строга система на класово деление, наречена кастова. Според нея всеки човек трябва да заеме онова място в живота, което му е отредено по рождение. Невъзможно е да се премине от една каста в друга. Според учението на индусите съществуват четири основни касти или социални класи (и хиляди подгрупи в тези касти). Всяка си има свои правила и задължения, които касаят почти всяка страна на живота. Кастата на всеки се определя при раждането от неговата или нейната лична карма. Ето защо опитът да се извърши обществена промяна или да се подобри нечия обществена позиция би изглеждал като нарушение на закона на кармата и кастовата система.

Индуизмът признава, че по време на многото животи хората могат законно да предават себе си на една от трите цели в живота на човека. Първата цел е преследване на удоволствието или наладата, особено чрез любов и сексуално желание. Тя се нарича *кама*. Втората цел в живота е преследване на богатството и успеха. Тя се нарича *арта*. Третата цел в живота е изпълнение на моралния дълг или *дхарма*. Този, който се отдаде на дхарма се отказва от личното удоволствие и сила, за да търси общото благо. Последната цел в живота обаче е *мокша* – освобождение от цикъла на животи в този материален свят и влизане в Нирвана. **Нирвана** буквално означава “угасване” на страстите и желанията, известна още като **просветление** или **пробуждане**, или край на страданието и най-висше щастие. За индуистите нирвана е и освобождаване от цикличното страдание, присъщо на обусловеното съществуване (самсара). Нирвана трудно може да се обясни с думи, но може да се преживее вследствие на интензивна работа с ума, главно медитация.

Индуите признават три възможни пътеки към мокша, или спасение. Първият начин е чрез дела или *карма йога*. Това е много популярен начин за спасение и набляга на идеята, че освобождението може да се добие чрез изпълняване на семейни и обществени задължения, като по този начин се преодолява тежестта на лошата карма, която ти се е паднала.

Вторият начин за спасение е по пътя на познанието или *джнана йога*. Основната предпоставка за пътя на познанието е, че причината за нашия плен в цикъла на прераждания в този свят е невежеството. Според преобладаващия възглед сред посветените на този път, нашето невежество се състои от погрешното вярване, че ние сме индивидуалности и не сме едно с крайната божествена реалност, наречена Брахман. Това невежество поражда нашите лоши действия, които водят до лоша карма. Спасението се постига чрез постигане на състояние на съзнание, в което ние осъзнаваме нашата идентичност с Брахман. Това се постига с дълбока медитация, често като част от дисциплината на йога.

Третият и последен начин за спасение е пътят на посвещението или *бхакти йога*. Това е пътят, към който повечето обикновени хора в Индия са най-благоприятно разположени; той задоволява копнежа за по-емоционален и личен подход към религията. Това е себепредаване на един от многото лични богове и богини на индуизма. Такова посвещение се изразява чрез актовете на поклонение в храма, в дома, чрез участие в много фестивали в чест на такива богове и чрез поклонение на едно от многобройните свети места в Индия. Фокусът е върху получаването на милост и помощ от бог за освобождаване от цикъла на прераждане. Някои индуци разбират крайното спасение като поглъщане от една божествена реалност и загубване на всякакво индивидуално съществуване. Други го разбират като божествено съществуване в обожаване на личния Бог.

Богове в индуизма

Индуизмът не е единна религия, а представлява система от местни вярвания. Той е политеистичен. Боговете са много на брой като всяко божество има специфични функции, предназначение и особености. Индуистите обикновено избират кои богове и богини да почитат основно, като приемат и всички други. Главни божества в индуизма са Брахма, Вишну и Шива, въплътени в тройния образ Тримурти. По-популярните богове са Рама, Кришна, Парвати, Кали, Ганеша.

Шива е наричан лунният бог на планините. Пребивава на планината Каиласа. Той е почитан като бог разрушител, който прогонва демоните. Негова съпруга е богинята Парвати, като от брака се раждат богът на мъдростта Ганеша и Сканда. Парвати пък приемала различни образи като Кали и Дурга.

Вишну е пазител на цялата Вселена. По сакралната си същност се олицетворява със Слънцето и милосърдието. Обикновено се изобразява като младо божество и се вярвало, че с три крачки може да обиколи земята.

Брахма - Той е Самопороден (Атмабху) в мрак, който разкъсал, като създал първичните води (откъдето е и името му Апава – Играещият във водите), а след това в тях от семе създал златно яйце, зародишът на всичко, което ще се появи. След като

пребивавал в това яйце една божествена година, се родил от него, като с мисъл го разделил на две половини – небе и земя, или още мъжка и женска части. Брахма е създал петте елемента (вода, земя, огън, въздух и етер) и всичко, което е било в златното яйце като – континентите, моретата, реките, планините, планетите, а също и боговете, хората и всички същества, населяващи земята; както и речта, противоположните чувства и противоположностите в света. Той е представен като мъж оцветен в червено с четири лица и четири ръце всяка от които държи част от Ведите.

Празници

Празниците са различни за религиозните групи и няма единен празничен цикъл. С празника *Дивали* се отбелязва настъпването на Нова година – той е жизнерадостен празник на светлината, на който с гирлянди от светещи лампички хората канят в домовете си носещата благополучие Лакшми, съпруга на Вишну, и добрия и справедлив цар Рама. Колоритен фестивален характер има празникът *Холи*, посветен на Кришна – с него се отбелязва пролетното възраждане, възсъздават се епизоди от детството на Кришна, всички се пръскат с оцветена вода и така символно отстраняват кастовата йерархия.

Обреди и Ритуали

Кървавите ведически жертвоприношения от миналото били заменени с богослужения без жертви. Възприета била будистката практика да се създават статуи и храмове, посветени на боговете. Известни обреди са даването на име на детето, сватбата и погребението. **Даването на име** - скоро след раждането детето се изкъпва и на езика му със златен молив, потопен в мед, се изписва свещения знак Ом. Десет дни след това на детето се дава име. Церемонията се нарича намакарана. Правят се изчисления за живота на бебето - т.нар. Хороскоп. Той представлява карта на разположението на звездите и планетите в мига, в който то се е родило. **Сватбата** - Червеното сари (дълга женска роба) на младоженката се връзва за дрехата на младоженеца като символ на техния брачен съюз. След това младоженците обикалят огъня, като същевременно произнасят

молитви и пеят религиозни химни. Младоженката стъпва три пъти върху водиничен камък - знак, че ще бъде неизменно вярна на своя съпруг и семейството му. **Погребението** – тъй като индуистите вярват в прераждането, тялото на покойника не е нужно, затова го кримират. Според вярванията, колкото по – близо до свещената река Ганг почине човек, толкова по – малко прераждания ще има. След кремация прахта на покойника се разпръсва над реката.

Религията днес

Индуизмът остава днес преобладаващата религиозна ориентация на живеещите в Индия и традиционната национална религия на индийците. Разпространен е също в Пакистан и Бангладеш; индуисти преобладават на индонезийския остров Бали; значително присъствие имат и в Шри Ланка, Афганистан, Индонезия, в райони на югоизточна Азия.

Християнски поглед върху Индуизма

Те са прави в предположението си, че най-добрият лек за човека е духовен по природа. Извън това обаче, между индуизма и християнството няма почти нищо общо. Нека отбележим само няколко от по-важните области, където те се различават.

Първо, на индуизма му липсва каквото и да е разбиране, че Бог е създал този свят с добро намерение. За индусите е нормално да казват, че Бог е довел до съществуване вселената като “игриво” упражнение на своята власт. Също така липсва схващането, че Бог е безгранично свят и праведен и е Онзи, пред Когото ние като Негови творения сме отговорни за начина, по който живеем.

Втората главна област на контраст между индуизма и християнството е концепцията за човешката природа и началото на нашето отчуждаване от Бог. Според учението на индусите, човекът е божествен в основата на своето същество. Той е едно с Бога! Проблемът е, че човекът е в неведение относно този факт. Той е измамен от фокусирането си върху този временен материален свят и това невежество го тласка към

постъпки, които водят до лоша карма и го впримчват в цикъла на прераждане.

Според библейското учение обаче, началото на нашето отчуждение от Бога (и в крайна сметка от всичко, което е несъвършено в този свят) не е невежеството за нашата божественост, а нашият греховен бунт срещу Бога и Неговата цел за нашия живот.

Това води до третото различие – пътят на спасението. Според повечето индуистки поучения, спасението от цикъла на прераждане се постига чрез наши собствени усилия – било то чрез добри дела, медитация или посвещение на божеството. Според Библията обаче нашата духовна нужда е от освобождение от Божия съд за нашия грях и от възстановяване към живот под Негово напътствие и грижа. Това спасение може да бъде осигурено само чрез Божието милостиво и незаслужено действие в наша полза.

Вярно е, че в някои индуистки групи има подобно наблягане върху милостта на Бога (вероятно като резултат от християнско влияние в миналото). Но дори тук има голяма разлика. Учението на индусите за милостта не вижда нуждата от изкупление поради греха, а просто предлага прошка без някакво удовлетворяване на присъдата за греха, която се изисква от един свят Бог.

За разлика от това, в евангелие пише: Бог Син стана човек, умря като жертва на кръста, като направи истинската прошка за истински грехове срещу истинския Бог възможна за онези, които се доверяват напълно на Христос. Всички, които направят това могат да преживеят истинска прошка, да познаят Бога и Неговото намерение за техния живот и да имат сигурността за вечен живот с Него!

Учението на Индуизма за кармата и прераждането са напълно несъвместими с Християнското учение, става дума за различни отговори на два фундаментални въпроса. Първият е какво представлява човекът? А вторият – какво е смъртта за човека?

Според индуизма човекът е дух, материалното тяло е негов затвор. Човекът, тоест неговият дух, ще странства от тяло в

тяло, докато се усъвършенства така, че се освободи от материята и престане да се преражда. Тогава духът ще се върне в изначално блажено състояние, но не като личност, а един вид слят, разтворен с божественото. С други думи, животът за човека на тази земя е наказание.

Християнството, от своя страна, отговаря на тези въпроси различно: човекът е създаден като личност с душа и тяло. Тялото и духът са свързани в хармонична и неразрушима връзка. Човекът е призван да познае Бога с душата и тялото си. Смъртта не е естествено състояние за човека, нито е желана от Бога. Какво е смъртта? Отделяне на душата от тялото – тоест разпадане на човешката природа на две части. За християнството това е мъчителен за човека процес, а не освобождаване на духа му от материята. Смъртта влиза в живота на човека (а чрез човека и в целия свят) чрез греха. Тоест когато човекът прекъснал своето изначално и пряко общуване с Бога, което му гарантирало цялостност и развитие във вечността.

Християнството твърди, че на тази аномалия край слага самият Бог, който се въплъщава и става човек. С това Той излекува боледуващата човешка природа, съединява я завинаги с Божествената природа и дава възможност на всеки човек да получи даром плодовете от това Негово дело на земята. Как? Като участва в мистичното съединение с Неговото Тяло и Кръв в св. евхаристия.

Човек не го очаква разпадане на личността и безлично сливане с божеството, както е според индуизма, а възстановяване на личността чрез възкресението, с възстановена хармонична връзка между тялото и душата и едно безкрайно развитие в Бога.

Върху тези два различни фундамента за смъртта и човека стъпват християнството и индуизма. Става дума за две необединими и противоположни гледни точки. Няма как да впишеш в църковното учение за човека, кармата и прераждането. Ние сме уникални личности, родени веднъж на тази земя и призвани към безсмъртие в Бога.

Величка Иванова Бианкотто

ОТЕЦ ПИО

Утешител на жаждата за Исус

XX век е озарен от живота на своя най-голям светец. Свети Пио от Пиетрелчина. За всички беше и си остана - отец Пио, символ на предана синовна обич. Колкото е величествена неговата харизматична фигура, толкова на вид той изглежда скромен и резервиран. Нисичък и набит, облечен с расото, а на ръцете неизменните ръкавици без пръсти, които покриват раните от стигматите. Прошарена брада, блага усмивка и поглед който е в състояние да те срази, или да те разтопи от умиление. В очите пламъчета - такива каквито се срещат в хората, които обичат да се шегуват. През тези 81 години, на земен живот, чрез него, Исус успя да покаже голямата си любов към хората. През целият си живот отец Пио се отдаде цялостно на волята на Исус, да носи непрестанно неговите рани, които ревностно пазеше дори от очите на своите събратя. Неговият живот е изпълнен със страдания, които не му попречиха винаги да се отзовава на нуждите на вярващите. Битието му преминава през трудности, радости, преследвания, сълзи и нежна бащинска обич към своите духовни чада.

Неговата история започва през един майски ден. На 25.05.1887г в 5 часа след обяд, се роди, този когото всички хора ще обичат и в когото ще разпознаят лика на Исус. Неговото име е Франческо, но ще бъде познат на всички като отец Пио. Още от първия миг неговия живот се свързва със св. Франческо от Асизи (1182-1226), към когото родителите са много привързани и решават да дадат това име на детето си. На следващия ден Франческо получава своето кръщение.

Семейството е бедно, освен Франческо и братчето му, ще се родят още три деца. Родителите са селяни, обработват малкото

земя, от която си изкарват прехраната. Животът на селяните в Пиетралчина е много труден, трудно се отглеждат пет деца, и както правят много други селяни от южна Италия, така и Грацио, бащата на Франческо решава да емигрира в Америка, да търси прехрана за семейството. Майката на Франческо, Мария Джузепа остава в Пиетралчина, с пет невръстни деца, в сред хиляди трудности, да се грижи за всичко сама.

Франческо расте силно и здраво дете. От много малък е привлечен силно към църквата. Неговата майка е разказвала, че всеки ден, сутрин и вечер е отивал да се моли на Исус и Мария. Още от 5-годишна възраст в него започват да се разпознават знаците, които ще го доведат да стане известен в целия свят. Да бъде в екстаз пред Исус и Мария, да разговаря с тях, се е случвало толкова често, дори си е мислил, че с всички се случва така. Желанието му да стане, като порасне, монах с брада е от този период. Родителите му обещават: “ако се учиш добре, ще те изпратим в манастир да станеш монах!”.

Франческо се учи отлично и бива възнаграден за своя труд. На 16 години влиза в манастира на капуцините, който е близо до неговото село и започва новициата. Когато се сбогува с близките и родителите си, майка му го благославя и го изпраща с тези думи: “Сине, сърцето ми се пръска от мъка, но трябва да заминеш: св. Франческо те вика и ти трябва да отидеш!”. Силната подкрепа на майка му остава завинаги мощна и в монашеския му живот. Духовна подкрепа получава от Дева Мария, която той галовно нарича “моята майчица” и винаги е казал: “Аз имам две майки, едната е тук на земята, другата е нашата Майчица Небесна!”.

Облича расото и получава монашеското си име както е бил обичая преди II Ватикански Събор. Ще се нарича отец Пио. Това име му е дадено, може би защото е бил много привързан към папа Пио X. В Капуцинските манастири в началото на века, изискванията към младите монаси са били не само строги, но може да се каже жестоки. Поради трудните условия, отец Пио се разболява и е принуден да се върне отново в бащиния си дом. Така в отиване и връщане в манастира, той ще прекарва целия

новициат. Боледува много често и много дълго. За многото болести, които го спохождат, лекарите нямат обяснение. Не може да приема храна за дълги периоди, получава припадъци, белодробни, стомашни и ред други възпаления. Болести, от които никога няма да оздравее. Имал е невъзможни за обикновен човек състояния, както например телесна температура 48 градуса, измерена и доказана от видни професори.

Две години след неговото постъпване в манастира, дава своя временен обет и преминава в друг манастир, където продължава обучението по философия и богословие. Този период е характерен и с появяването на различни феномени, които го тормозят психически. Още от дете и после в манастира, се е знаело, е почти всяка нощ е водил жестока борба с дявола, който го е нападал под всякакви форми и всред дим, трясъци и гръм го е пребивал от бой. Тези феномени са продължили дълги години. Когато се е оплаквал на своите събратя е казвал: “Онези “неща” не ме оставят на спокойствие! Добре, че моят Ангел Пазител е винаги до мен, за да ми помага в борбата!”.

Успявал е да се освободи само когато призовавал Исус на помощ.

На 30.07.1910г отец Пио е ръкоположен за свещеник. Ужасните прекеждия продължават, но се случва и нещо друго, което дяволът не е предвидил, или точно обратното, искал е чрез тези изкушения, да го отлъчи от пътя, по който Исус е искал да го води.

През същата година, през месец септември, отец Пио се намирал в родното си село. Често ходел из полята, обичал да се моли всред природата, на едно точно определено място. Един ден, както е бил в молитва, има видение. Света Богородица и Исус му се явяват и Исус му дарява стигматите. Това много го обърква психически и когато се връща в къщи отива направо при свещеника и му изказва своите смущения. Тези кървави рани по дланите, нозете и под ребрата го объркват и срамят. Заедно със свещеника се молят на Исус, да остави страданието, което той със смирение ще носи, като мистична привилегия, но

да премахне тази кръв, която всява само безредие! Господ е чул тяхната молба, смилил се към него и премахнал външните знаци на стигматите. След този случай, отец Пио се завръща отново в манастира. Там бързо нараства любопитството към монаха със стигматите. Мълвата се носи и на далече от манастира. Много ярващи имат възможност да контактуват с отец Пио. Знаците, които прави Исус чрез него, могат да съперничат само на тези от Евангелието. Всеки ден пристигат в манастира много хора, които търсят от него съвет и благословия. В едно от писмата към неговия духовен отец пише: “Нямам нито един свободен момент, гълпа от жадуващи за Исус върви след мен непрестанно!”.

През 1918г на 20 септември, отец Пио изживява за втори път полагането на стигматите. Това се случва в Сан Джованни Ротондо, в манастира на Капуцините, пред голямото Разпятие на Умиращият Христос.

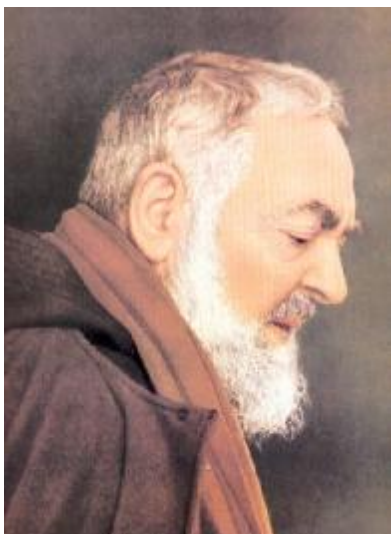
Месец преди тази дата, отец Пио изживява едно мистично видение. Той разказва, че е видял “чрез окото на мъдростта едно небесно създание, което е държало в ръка някакво метално съоръжение, от върха на което излизали пламъци. Това същество е хвърлило върху него този огън и “го заби в душата ми, помислих , че ще загина” - тези са думите на отец Пио. Болките, които му е причинило това нападение траят седмици. В особено болезнените моменти се е молил на Бога да го прибере при себе си, а после е искал прошка за думите, които е произнасял в тези ужасни страдания. В даден момент се разбира, че се отварят отново раните на стигматите, които бе получил 8 години преди това. Кръвта обилно изтича от него. В едно от писмата до своя духовен изповедник пише: “Страхувам се, че ще загина, ако Исус не спре всичко това!”. Първият лекар, който го преглежда описва случая така: “Раните на дланите и на нозете не са повърхностни, а са перфориращи. В подребрието раната е паралелна на ребрата, порезна с гладки ръбове и дължина 7-8 сантиметри, която обилно кърви.”

Много пъти отец Пио е предлагал сам себе си на Бога като изкупителна жертва за греховете на другите. Така и става.

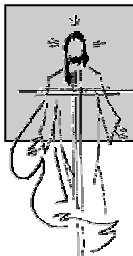
Трудно е да се даде обяснение на този жест, понеже е свързан с тайнството на Страстта и Смъртта на Исус. Според учението на Църквата, Бог чрез своята безкрайна любов, за да спаси човеците, пожертва своя Единствен Син. Църквата учи, че християните чрез собствените си страдания могат да участват в това жертване, поддържайки спасителното действие. Навлизайки в това тайнство, душата на тези, които са особено свети, принасят в жертва сами себе си, за да приличат на Исус и Бог приема тяхната жертва. Така се обяснява появяването на стигмати например на св.Франческо от Асизи, на св.Катерина от Сиена, на св.Джемма Галгани, на Тереза Нюман и други. Това голямо тайнство се извърши и върху отец Пио.

Тези епизоди водят до голямо любопитство от страна на населението на това малко и бедно селище, което се нарича Сан Джованни Ротондо, в което отец Пио ще пребивава до края на своите дни, без никога да напусне своя манастир. Никой не е имал нужните познания, за да отговори на въпросите относно стигматите. Едно нещо е било ясно на всички- животът на отец Пио е поел насока непозната за никого. Около него постоянно са се случвали неописуеми неща. Даровете, които получава от Исус, превъзхождат и най-плодотворната фантазия. Всеки, който се е доближавал до него, още отдалеч започвал да усеща приятен аромат на теменужки. От начало са мислели, че отецът преди да се срещне с хората се е парфюмирал, но се е доказало, че този аромат, който е траял дни наред по предметите, които е докосвал е произлизал от стигматите. Ароматът на теменужки, на рози или на други цветя го съпровожда и до наши дни, въпреки че е починал през 1968 год. На много места и до днес в Сан Джовани Ротондо, там където е бил той може да се усети неговият аромат. Това не е единственият елемент, който характеризира дарбите на отец Пио, а един от многото, с които Исус показва своята любов към хората. Главната задача, която бе дал на отец Пио е била да изповядва. Пред манастира винаги е имало тълпи от народ да си чака реда за изповед. Вярващите са се записвали и хрисими са чакали своя ред дори със седмици. Той е изповядвал по 16-18 часа на ден и пред изповедалнята

винаги е имало безкрайна върволица от каещи се. Всеки един, който е заставал пред него за изповед, е знаел, че няма смисъл да крие нещо от него, понеже ако някой забравя, да изповяда нещо важно, сам той му е напомнял пропуснатите неща. Бил е много строг с тези, които са отивали на изповед само от любопитство. Питал ги е: “Ти защо си дошъл? Заминавай си и ела когато си готов!”. Имало е случаи, когато този, който се изповядва е бил толкова смутен, че не проронвал дума, тогава отецът му казвал: “Не се смущавай, аз ще ти кажа твоите грехове, а ти само ще ми казваш да или не!”.

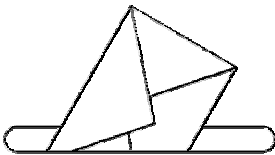
(Продължава в следващия брой)

Върнали се в Божия Дом

24 декември 2010 Катерина Антонова Братанова

13 януари 2011 Ваца Борисова Ковачева

Сестра Терезита Пиччирилли

Царят и нещастният сокол

Един ден царят на Русия се отправи на ловджийска хайка със сокола си. След като бе повалил много дивеч, бе обхванат от жажда и държейки на рамото си своя любим сокол, се отдалечи на кон в търсене на извор. Търси дълго и накрая намери една струйка вода, която бавно, бавно прокапваше от една скала.

Той сложи една чаша под този капчук и почака с търпение да се напълни. След това понечи да пие събраната вода, но соколът се хвърли и с един удар на крилото събори чашата.

Отново царят напълни съда и щом го видя пълен с прясна вода, го поднесе до устата си. Но и този път соколът, долитайки наоколо, събори чашата. Много засегнат, царят я напълни за трети път и понечи да пие. Но соколът се хвърли върху му, разля водата наоколо. Тогава царят, ослепял от ярост, хвана сокола за шията и го уби. Започна да пълни отново чашата, когато един от слугите го достигна в галоп.

“Господарю, не!- извика тай- Не пийте тази вода, Това е заразен извор!”

Царят хвърли съда, докато една сълза замъгли неговия поглед. “Колко грешки правим поради гняв или бързане!” - каза с горчивина, вдигайки от земята своя мъртъв приятел - “Воден от своя инстинкт, моят сокол ми спаси живота цели три пъти. И ето как аз му се отблагодарих!”

Ние по какъв начин благодарим Исус Христос? Той ни спаси с своята смърт...